

O čas, ki ni še, nosi zarje nove
za speče narode! Glej, jutro sine
in se vzbude iz neme bolečine
sanj blodnih svojih, ko jih o n pozove.

Nocoj pogled moj v vaše duše vidi
in jih vprašuje — sestre — po imenu,
po boli, po željah in po bremenu.

In v vseh je isto, glèj: mōlk in tišina,
v polnoč molčeča sveta bolečina:
„O, čas, ki ni še, vstani, vzidi, pridi!“ —

Dunaj, MCMXV.

Fr. Albrecht:

Pomladnja slutnja.

Kot bele rože, ki še v popju spe,
tako te nosimo in skrivamo,
z neplakano solzo zalivamo
in čakamo —

ti neizraženo: o, vino src,
o, speča kal, cvetoči zrak,
o, rosa z neba, solnca trak
vsesilnega!

Kot kelihi so naša srca zdaj,
bridkosti polna in molčanja
v ta čas umiranja in žalovanja
breznadnega.

A bele rože, bratje, razcveto se,
ah, bele rože, ki še v popju spe,
in, sestre, vaša srca zazvene
na naših prsih . . .

*Vseeno pesnik — a
br. Prešernova prozvala +*